

Našim naročnikom!

Kdor še ni plačal naročnine za leto 1930, naj to stori nemudoma, da se mu list ne ustavi. Naročniki, ki za leto 1930 še niso plačali, dobijo na naslovno pasico moder kraž, ki jih naj opozori na to, da so še na dolg. Kdor ne plača, se mu list prihodnje tedne ustavi.

Vemo, da ni denarja in je težko plačati naročnino, ker se ni zaslužka. Ako kdo res ne more poslati naročnine, naj piše dopisnico, da se mu list pošilja še nekaj časa naprej in ga bo plačal pozneje. Uprava hoče potem potrpeti še do 1. aprila. Brez take izjave pa se list ne bo pošiljal. Položnice imajo vsi naročniki. Kdor je nima, naj si jo kupi na pošti.

Ako bi bil pri pošiljanju lista kak nered, naj se nam nemudoma naznani, da se nered odpravi. Dogodi se, da je eden ali drugi poslal naročnino, a lista ne dobi. Tak naj takoj piše kdaj je plačal naročnino in koliko ter pod

kakim imenom. Drugače mi pomote ne moremo popraviti. Zgodi se večkrat, da je stari naročnik na primer »Franc« Cvetko, naročnino pa pošlje njegova žena »Marička« Cvetko. Mi seveda ne vemo, da je Marička Frančekova žena in napravimo »Maričko« za novo naročnico. Naenkrat prideta k hiši dva lista. V tem slučaju je treba enega takoj vrniti s pripombo »Dobivam dva«. Sploh je treba, da pošiljatelj naročnine natančno napiše ime, tudi krstno ime, kraj, občino, hišno številko. Potem ne bo pomot!

Opozarjamo, da dobi vsak celoletni naročnik, ki bi v letu 1930 po nesreči nad njim pogorela stanovanjska hiša naježbo hišni posestnik, offer ali najemnik 1000 dinarjev podpore. Slovenski Gospodar stane letno 32 Din, polletno 16 Din in četrtletno 9 Din.

UPRAVA SLOV. GOSPODARJA.

Jarenina. V nedeljo, dne 9. februarja tega leta ob tretji uri popoldne uprizori tukajšnje katoliško prosvetno društvo Finžgarjevo dramo »Razvaline življenja«. Pred predstavo je govor, ki bo razjasnil lepoto in korist oderske umetnosti. Iz prijaznosti sodeluje tudi domači pevski zbor. Ker je igra živahnega dejanja in polna globoke vsebine, vas vse prav vladno vabimo.

Kilne pasove

(Bruchbänder), trebušne in želodčne pasove, umetne noge

i. t. d.

dobite dobrega lastnega izdelka pri

IVAN FRIC, CELJE
za farno cerkviče

Bučni otrobi, radi velike zaloge pod ceno na prodaj, en kg 50 para in 1 Din v **Tovarni bučnega olja J. Hochmüller, Maribor,** južna stran mosta. Ugodna zamenjava bučnih jederc in prešanje. 176

Kupim turbino v dobrem stanju za 13 metrov padca in za 300 do 350 sek. litrov vode. Ponudbe: **Andrej Marinc, Selnica ob Dravi.** 178

DOPISI

Lajsteršerg. Krajevni odbor Rdečega križa. Ker prvič sklicana redna letna skupščina dne 19. januarja ni bila sklepna, zato se vrši v nedeljo, dne 9. februarja ob 14. uri v gostilni g. Požauko v Koških druga redna letna skupščina z naslednjim dnevnim redom: 1. Otvoritev in ugotovitev sklepčnosti. 2. Poročilo predsednika, tajnika in blagajnika. 3. Poročilo nadzornega odbora. 4. Volitev predsednika in najmanj šest članov odbora. 5. Volitev tročlanskega nadzornega odbora. 6. Slučajnosti, predlogi in nasveti. Člane vabi k udeležbi — odbor.

St. Peter pri Mariboru. Občinski odbor je izvolil za člana krajevnega šolskega odbora č. g. župnika A. Tkavc in posestnika M. Knupleža. Po enega člana so izvolile tudi občine Grušova, Dragučova in Jablanca. Tudi te občine so izvolile za šolo in dobro krščansko vzgojo vnete može. Predsednik krajevnega šolskega odbora pa je šentpeterski župan g. Sande. — Stanovsko organizacijo — Kmetstvo zvezo, so si ustanovili tukajšnji kmetovalci ter si izvolili predsednikom M. Knuplež in v odbor najboljše šentpeterske kmetovalce. Tako imamo sedaj v župniji že dve strokovni organizaciji in sicer razen Kmetijske zveze tudi skupino Strokovne zveze viničarjev. Naj le obe lepo složno delata za stanovske koristi svojih članov. »Slovenski Gospodar« si pridobiva vedno več naročnikov med nami. Samo v šentpeterski občini jih ima

že nad sto, v celi župniji pa seve znatno več. Zato pa tudi čemo, da pride naš kraj v »Naše slike«, da bodo čitatelji »Slovenskega Gospodarja« videli, kako mični so šentpeterski hribi in doline, zlasti še vinske gorice.

Remšnik. Poslovila se je od nas nepozabna Micka Prelangova. Šla je v Ljubljano, kjer se poroči te dni z ruskim emigrantom Fadejev. Draga Micka! Bodi srečna vsak trenutek življenja! Bog in Marija bodi s teboj! Ko ti to želimo, prinašamo Bogu vso tvojo gostoljubnost, postrežljivost in neudušljivo marljivost, kakor tudi radodarnost, ki si jo ves čas svojega vzornega gospodinjstva vršila, kjerkoli si bila in kjerkoli in komurkoli je bila sila. Bila si vzorna v verskem in torej tudi v narodnem oziru! Naj v tebi tudi drugi in drugod spoznajo, kako blagodejno delujejo naša verna, čednostna slovenska dekleta, oziroma žene! Še enkrat ti kličemo. Bodi srečna in Bog te živi!

Ribnica na Pohorju. Z žalostnim glasom so oznanjali naši zvonovi širom fare tužno vest, da je preminul posestnik Jurij Modrič. Bil je blag značaj, moč globoke vere, naročnik krščanskih časopisov in vselej široko odprtih rok napram revežem, zlasti požrtvovalen za dobre namene. Kot tak je bil več let cerkveni ključar Sv. Bolfenka, ki se ni branil te ali one potrebe v tem oziru poravnati po svoji moči. V svojih mladih letih je bil za srečo v Ameriki. Njegova štedljivost mu je pripomogla, da si je ob povratku po nekotnih letih podpril s prihranki rodno hišo, katera je odsih dob pod njegovim umnim gospodarstvom in mnogimi izkušnjami med svetom čim najlepše prospevala. Drugič si je kot vdovec izbral za tovarišico skozí življenje sebi vredno, pridno, krščansko in nadvse brižno vdovo po pokojnem Francu Miklavc, bratu pisatelja Podravskega. V složnosti sta posvečala svoje moči ne zgolj posestvu, nego tudi izpolnjevanju verskih dolžnosti v hiši, kar jima je prinašalo blagoslov, da je njuna posest vzrasla med eno izmed najtrdnjših v našem okraju. Njegovo priljubljenost v soseskem krogu pa je najbolj živo začrtala množica pri pogrebu, ki ga je vodil č. g. župnik A. Fišer. Na tem mestu hodi izrečena č. g. župniku, g. kaplanu M. Barbič in vsem udeležencem prisrčna zahvala. Duša blagega pokojnika pa naj vživa večni mir in zaslužen plačilo pri Bogu! Vsem njegovim ostalim pa naše iskreno sožalje! — Zima pa letos dosti milo postopa z nami, kar je za naš planinski kraj nekaj neobičajnega. Snega imamo tekom celih tednov prav malo in mraz nam v primeru z većinoma ostrim

grofica,« meni grof Tatenbah ves vznemirjen, »ne morem vas razumeti.«

»O vsem se da govoriti, a zato je še čas,« odvrne grofica zagonetno, kar pa je še bolj razvnelo grofa Tatenbaha, da je nadaljeval:

»O, kaj bi dal, da bi mogel zvedeti, kaj pomenijo te besede, ne najdem prej miru, dokler tega ne izvem, in če ni drugače, pridem v Čakovec, tam upam, da najdem rešitev te uganke.«

»Vsaka uganika se da rešiti, a biti mora tudi najresnejša volja, ki je osredotočena le na to, da se doseže zaželjena smer,« reče grofica Zrinjska ter se nalabno nasmehlja grofu Tatenbahu.

»O, vaše besede me navdušujejo, zvenijo mi kakor nekaj tajinstvenega, velike stvari se skrivajo za njimi, ali imam prav, presvetla grofica,« reče grof Tatenbah ter ji željno gleda v obraz, upajoč, da dobi osrečevalen odgovor.

»Odvisno je od vas, gospod grof, če se hočete zanimati za našo stvar.«

»Vedno, premišljiva grofica,« odvrne grof ves razvnet, »vse storim, kar mi velite.«

»Bomo videli,« meni pomenljivo grofica Zrinjska ter vpre svoje oči v njegove, da je začutil pri srcu, kakor bi se vliyal vanj ogenj hrepenenja po nečem, kar mu sedaj še ni bilo jasno.

Družba se je v tem dvignila od mize, saj se je bližal že skoraj večer. Solnce je ravnokar zašlo za najvišjo goro.

Grofica Zrinjska je stopila iz dvorane, se podala v drugo nadstropje ter šla k oknu, odkoder se odpira pogled proti jugu.

Kakor v sanjah ji je sledil grof Tatenbah, ki je bil ves prevzet od njenih besedi in njene lepote.

Zagledal je grofico, ko je slonela nemo pri oknu ter sanjavo gledala v daljavo. Bila je blede v obrazu in oči so gledale nekako otožno. Čutila se je užaljeno vsled domnevanja njenega brata, da bi se zaradi tega delala ljubeznjivo, da doseže na polju politike uspehe. To ji je mrzelo tem bolj, ker je spoznala kmalu mehkejši značaj grofa Tatenbaha, vedela je sedaj, da je častihlepen, a ob enem dobrega, občutljivega srca, ki je vdano le čaru lepote; zato pa se ji je zdelo odveč, da bi se še posebej posluževala zaradi tega naravnega daru svoje lepote, da bi s tem utešila častihlepnost in poželenje po vladanju — vse naj gre naravno pot.

Tako je prav kmalu omrežila grofica Zrinjska za vedno grofa Tatenbaha. Kljub različnim lastnostim njunih značajev sta si bila enaka v

STVO

cerkvene vseh velikosti, navadne, voščene Ia, IIa in IIIa, slikane — KADILLO po najugodnejših cenah kupite v TISKARNI SV. CIRILA V MARIBORU, KOROŠKA CESTA 5.

zimskim časom, tudi znatno prizanaša. Še le proti sredini januarja je žage zaprlo, kakor pri nas pravijo, dočim jih zapre ponajveč že v adventu.

Sv. Lovrenc na Pohorju. Čedalje bolj in bolj se »modernizira« naš pohorski Sv. Lovrenc. V teku dveh let so nam razširili in zravnali — kolikor se je pač dalo — tesno in vijugasto cesto skozi trg. Posebnih težav in ovir ni bilo; edino sveti Miklavž, patron in varih nekdanjehi purgarjev, ki so bili do malega sami flosarji, je pretil s svojo palico, češ, ne umaknem se. Vstal pa je mogočni mariborski advokat ter zapovedal: odlaz! In sv. Miklavž je moral zapustiti svoj častni prostor ter se preseliti za bližnjo vrtno ograjo. Tam naj zdaj uživa pokoj, se knajpa na vetru in dežju in gleda za raziskovalci severnega tečaja, dokler ga naši potomci zopet kam drugam ne porinejo. — Po zboljšani cesti pa frkajo razna vozila dan na dan, gor in dol, prebivalcem v bližini v poduk in zabavo. V poduk: naj ne hodijo malomarno, po in čez cesto, da ne bodo povoženi; v zabavo: rjovenje avtomobilov, meketanje motorjev, prijetni smrad bencina in zdravilni cestni prah . . . vse te dobrote smejo poslušati, vohati in požirati, dozdej se brez takse. V deževnem vremenu ti utegne avto obrizgati z blatom obleko in hišno steno, kajpada tudi brezplačno. Da bo še nekaj zamere, treba omeniti, da smo lansko leto imeli par mesecev avtomobilno zvezo k vlakom na postajo. Če že moramo gledati tuje avtomobile, kako drvijo mimo naših hiš, bi bilo v interesu prebivalstva in napredka, da bi se našel podjetnik ki bi avtomobilno zvezo z vlaki zopet oživil, razume se, da ne za previsoko ceno. — Res trdijo nekateri vozniki, da se bodo konji in volji plašili, če bo vozil avtomobil. Čudno, če se je živina drugih avtomobilov navadila, se bo še tega. Resnica je, da se le vozniki avtomobila bojijo iz ravno tistega vzroka, kakor so se svojčas ponekod bali in branili železnice. Nadalje se da naša okrajna cesta kar najbolje uporabiti za zimski sport. Komaj se zapadli sneg za silo utere, je že vse živo na njej in ne samo otrok, tudi odraslih, in ne samo po dnevu, dostikrat do polnoči. Mariborčani, ki težko hodijo na vrh Pohorja, naj privlečejo svoje »rodle« sem gor in čudili se bodo, kako jih bo neslo po trgu navzdol. Letos je okrajni cestni odbor sankanje po trgu prepovedal, ker je hoja po tako uglajeni cesti težavna in nevarna. Vneti sankarji, veliki in mali, se morajo ukloniti, radi ali neradi. Je že tudi občinski zastop prejšnja leta enako postopal, pa nič ni izdalo, ker so bile razmere

približno takšne, kakor v tisti vasi, kjer je župan v jeseni najel posebnega čuvaja, ki naj po noči hodi po njivah in pazi, da ne bodo tatje vaščanom odnašali poljskih pridelkov. Skrbni in vestni čuvaj pa je kaj hitro dognal, da je njegova služba brez pomena in nepotrebna, ker so vaščani sami hodili na polje — eden drugemu grozdje jemal. — Električno razsvetljavo smo Lovrenčani imeli že pred več kot četrstoletjem; pa je bila dokaj boljša kakor je sedajna, ki se večkrat reži samo toliko, kakor bi »volk z goše gledal«. Večkrat je bila v preteklosti priložnost, dobiti električni tok iz Fale, ki nam je pred nosom — pa smo bili vedno prekratki. Enako je z mostom čez Dravo ob železniški postaji. O tem mostu se že govori, odkar »žabe petlajov«. Ko so začeli graditi falsko elektrarno, bi se bil dal ta most izvojevati najbolj poceni. Žezlo tržke občine je takrat držal v rokah gospod, katerega geslo je bilo: človek mora šparati! In mož je šparal ne samo svoj denar, ampak tudi svojo pravico in dolžnost, da sta mu vsled tega ušla falska elektrika in dravski most. Ker je most zaradi velikega prometa v resnici potreben in so se že večkrat vršila posvetovanja prizadetih občin in k temu potrebni komisijski pregledi, zato smemo upati, da se bo s stavbo mosta v doglednem času vendarle začelo.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Če si gospodar pri hiši kaj preuredi, ali se mu kaj posebnega pripeti, gotovo se pohvali, oziroma potoži prijateljem, kako in kaj. Tako tudi mi Sentrupelčanom moramo javnosti povedati, da napredujemo. Imamo ustanovljeno posojilnico, katera povoljno deluje. Od sedaj ne bo treba našim mamicam hraniti dinarjev po nogavicah, ali za dimnikom, gotovo bodo nesle svoje prihranke v posojilnico. — Tudi v duševnem oziru napredujemo, gotovo uspeh misijona in naših dušnih pastirjev. — Največjo čast naši župniji pa dela naš krasen pevski zbor pod vodstvom spretnega organista gosp. Franca Lovrenčič. Nekaterim dvomljivim osebam je novi pevski zbor trn v peti, pa mislimo, da se bodo sčasoma že privadila. Gospod organist, le po začrtani poti naprej, ob času zbirce pa bodo naše gospodinje bolj globoko segle kakor po navadi. — Poroke tudi imamo. Ženin in neveste so različne starosti. Bog jim daj srečo!

Sv. Anton v Slov. goricah. Po kratki boleznini je v Župetincih umrl dne 20. januarja tega leta Jakob Balaškovič. Bil je dober gospodar, skrben oče in vnet kristjan. Kot ud Apostolstva mož se je vedno držal njegovih načel. Ker je visoko cenil in pogosto prejemal svete

zakramente, mu je Bog naklonil milost, da je bil previden na dan svoje smrti, čeravno ga je zadela srčna kap. Naj v miru počiva! — Na sedmini za pokojnikom se je nabralo 100 Din za novo bogoslovje v Mariboru.

Lancova vas. Dne 30. januarja je umrl v naši vasi daleč okoli znani gospodar Matija Selinšek. Dosegel je visoko starost 86 in je bil najstarejši možak svetovidske fare. S pridnostjo in varčnostjo je pridobil veliko premoženje. V vojni je izgubil oba sina. Ko smo nabirali za nove zvonove, je Selinšek največ prispeval in je bil za botra velikemu zvonu. Velik in slovesen je bil pogreb, ki je pričal, kako je bil pokojni povsod priljubljen. Mir njegovih duši!

Ljutomer. Blatograd so začeli nekateri nagajivci v letu 1929 imenovati naše lepo mlado mestece, pa temu ni tako. Naše mesto ne zasluži tega imena. Prehodil sem precej sveta, pa žal ob deževnem vremenu nisem v nobenem mestecu našel lepših cest, kakor so v Ljutomeru, razven po večjih mestih so lepše ulice, katere so tlakovane, a druge so pa seveda tudi blatne. Po preobratu se je naš Ljutomer ne samo glede cest, ampak v splošnem začel zlepšavati, delajo se parki, sadijo se lipe in drugo lepotično drevje. Lega mesta je izvrstna, da se iz njega lahko sčasoma napravi prav lepo mestece, tudi prebivalstvo je podjetno in si vsled stanovanjske krize dan na dan omišljajo stanovalci, ki nimajo lastnih domov, da si zgrade enodružinske stanovanjske hišice. Denar ne igra pri nas posebno velike vloge; za male potrebe, kakor zidarje, tesarje, slikarje, pečarje, opeko in take reči se najame posojilo. Drugi posestniki, ki so dobrega srca in cenijo lastne domove, ter pridne roke mladih družinskih očetov, ki si hočejo postaviti take hišice slednjim prav radi pomagajo, eni z lesom, drugi z vošnjami itd., sploh vsak jim rad gre na roko, samo da se omili stanovanjska kriza in mesto poveča. Vse to je hvalevredno. Manjka pa nečesa drugega. Da bi mestece tudi zanaprej obdržalo lepo lice, kajti lega je krasna, je prepotreben regulacijski načrt mesta. Zastopnik nekega civilnega geometra je gospode odborlike mestnega občinskega zastopa Ljutomerškega prestrašil s previsoko ceno za napravo takega regulacijskega načrta. To dela sedaj preglavico, kam se obrniti, da se pridobi strokovnjaški regulacijski načrt mesta, kajti denarna kriza ne prizanaša tudi Ljutomeru. Stavbišč je dovolj, treba je le regulacijskega načrta, da se bo vedelo, kam postaviti take lične enodružinske stanovanjske domove, da

častihlepnosti ter hrepenenju po vladanju, in če tudi je znala grofica zagrofove slabosti, jo je vendar očarala njegova srčna milina ter moška lepota.

V teh mislih je zasačil grof Tatenbah grofico Zrinjsko. Čisto tiho se ji je približal ter rahlo, sočutno spregovoril:

»Premilostljiva gospa grofica, kakšna žalost je legla na vaše srce, da ste tako otožni, boli me srce, ko vidim tako lepo rožo, ki poveša glavo.«

»Ah, nič ni, gospod grof, zmučena sem od potovanja, zato sem šla sem, da občudujem te kraje.«

Grof Tatenbah pristopi bližje, grofica se obrne proti njemu in zopet je gledal njene temne oči ter čutil, kako mu je bilo srce močnejše in silila kri v glavo.

Tudi grofica Zrinjska je stopila bližje, tako da je čutil skoraj njen dih. Dvignila je desnico, jo stegnila, z belo roko pokazala proti vzhodu ter rekla z mehkim glasom:

»Glejte, gospod grof, tam doli to ravnino, neizmerno velika je in skoraj napravi človeka otožnega, in to je naša domovina, tako lepa, tako mila. In ljubim jo, ljubim iz dna duše, zato pa želim, da bi bila srečna ta zemlja, da bi bila

svobodna, se dvignila in priklopila tem rajskim hribčekom; ali jih ne vidite, kako so lepi, kako se svetijo božji hrami ter smejejo vinske gorice, videti je kakor strnjeno morje — o j te gorice — imenujejo jih Slovenske gorice — kako so vendar krasne. In zadaj višje gore, kako lepa podoba! Ali ni to vaša domovina, ali vas ne vleče tja, ali ne bi bil srečni, če bi se ta ravnina združila z mičnimi hribčki ter postala ena domovina?»

Grofica se je razvnela pri teh besedah, njene oči so dobile poseben žar in na obrazu se je pokazala rdečica navdušenja.

»O, grofica, krasno govorite, lepa je bila poklonitev našemu vladarju, a še lepša, če bi vam mogel pokloniti v Račjem krono kot kraljici te združene domovine,« reče grof Tatenbah in se tresel od notranjega razburjenja.

»In kronana kraljica bi posadila svojemu poklonitelju vojvodski klobuk na glavo,« reče grofica z napol tihim, zagonetnim glasom.

»Tedaj na svidenje v Račjem,« reče grof z drhtečim glasom ter strastno poljubi roko grofice, ki mu jo je podala.

»Na svidenje, na veselo svidenie,« se odvrnila grofica ter ljubko pokimala.

Ste naroden na list

NEDELJA

Izbija vsak teden? prinaša vsakokrvni nedoljki evangelij in rahlo ter druge podane verske članke, razen tega pa tudi lepo povest »Otroci naše ljube Gospe« in mično zgodbo za otroce. Stano mesečno le 2.— Din (letno 24.— Din). So dapes si naročite. Nadeljo po dopisnici na naslov: UDRUGA NEDELJE, MARIBOR, SLOVENSKOV TRG 2A.

bi stali nekje bolj skupno, kakor to pri velikih mestih takozvane kolonije enodružinskih hišic.

Ormož. Liza: Kako ti kaj gre, Anica? Ze dolgo te nisem videla. Kar postarala si se od zadnjic. Gotovo te nekaj tare. Ana: Veš, ljubljena moja, nesreča za nesrečo me obiskuje pri hramu in v hlevu. Liza: Nesreče imaš? Hudo zares! Same nevolje in težave! Pa veš, kaj bi ti svetovala? Pojdi no k Speli Sladkobesedi. Ona zna srečo prerokovati. Iz kart, iz črt na roki, iz kocin na bradavicah ti prerokuje srečo. Ana: Komu in kakšno je že prerokovala? Liza: Dvema dekletoma s Krtine je prerokovala, da naj si ne iščeta srečo v naših krajih, ampak da ju čaka sreča, velika in zlata sreča tam preko morja, zato naj si kar kmalu pokrbita potne liste in trošek za pot. Dolinarjevemu Tinetu je obljubila lepo, mlado in bogato nevesto. Zanikarneževemu Juriju, da bo zadel masten dobiček razredne loterije, da bo tem bolj popival in norel in ženo in otroke pretepal, Polžetovemu Boštjanu pa tako motiko, da bo on lažje poletel ob največjem delu pod jablano polegal in spal. Ana: Kaj, take dobrote prerokuje Spela Sladkobeseda? Res, vredno je, da si gre k nji po srečo... — Mogoče bi se bila nitka tega zanimivega razgovora še naprej pletla, da se ni nekdo za hrbtom Lize in Anike na glas zasmeljal. In ta nekdo, ki je to slišal, je obljubil, da takoj telegrafično pošlje te besede »Gospodarju«, da jih prinese ljudem za ta prešmentani novi Pust.

Ormož. Zadnjic je bilo zapisano, da je lanske leto smrt bolj segala po moških kot po ženskah, to je, kar se tiče poročenih. Tudi letos ne bo drugače, če bo šlo tako naprej kot se je začelo. Prvi štirje letošnji mrljici so poročeni moške, dva stara, dva mlada. Tem bi bil kmalu sledil še peti, ko ga je nekdo ponoči v temi v silobranu s trdim predmetom močno udaril po glavi. Rana je bila nevarna, a vendar ne smrtna. — Število članov kmetijske podružnice je naraslo od lanskih 102 na 132. Trideset več je tudi nekaj. Čas za prigrasitev je podaljšan do 15. februarja. Kdor želi pristopiti, naj se zgleda pri g. načelniku ali pri odbornikih. — Katoliško prosvetno društvo namerava prirediti v nedeljo dne 16. februarja po večernicah zanimivo igro. Nastopijo tudi fantje, da ne bo kdo mislil, da znajo pri nas samo dekleta igrati. Kdor hoče biti par ur dobre volje in se od srca nasmejati, naj ne zamudi priti. Gašperon in Gaber in še drugi taki ptički vam garantirajo za veselo zabavo.

Ormož. Umrla je v starosti 93 let Ana Vau-potič, najstarejša oseba naše fare. S svojim možem Jožefom, ki je umrl pred petimi leti v starosti 85 let, je živel v zakonu skupaj 64 let. Pokojnica je mati č. g. priorja usmiljenih bratov p. Polkarpa in č. redovne sestre Avguste.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Zgleden mož si je odšel od nas po večno plačilo. V četrtek, dne 23. januarja tega leta je veličasten spreved spremil, k zadnjemu počitku Grmekovega očeta, 82 letnega Mateja Planinšek iz Spodnjih Pleter. Dva sina mu je Bog pozval za duhovnika v samostanu trapistov v Rajhenburgu, od kojih je bil pri pogrebu sub-prior Tomaž Razen njega je bilo še pet duhovnikov v sprevedu, ki ga je vodil č. g. dekan Sagaj iz Hoč. Omenjeni g. dekan je spregovoril ob grobu lepe poslovilne besede. Daj nam Bog še dosti takih vrlih mož, njemu pa večni mir!

Zgornja Pristava pri Konjicah. Milo so zapeli zvonovi in nam naznanjali prežalostno vest, da je mirno v Gospodu zaspal daleč na okoli znan in priljubljen gospodar Mihael Klakačevnik. Bil je mož stare korenine, ki je dopolnil 78 let. K večnemu počitku smo ga spremil v ponedeljek, dne 27. januarja tega leta ob ogronini udeležbi. Počivaj v miru, dragi starček. Zalujoci rodbini pa naše sožalje!

Vitanje. O ti presneti predpust, kako si dolgočasen! Tako vzdihuje marsikatero dekle v tem času. Po navadi vstane zgodaj in snaži

Nežno dišec

in stanovitven je parium, ki ga vsebuje milo Elida Favorit. Ono ima vse dobre lastnosti, ki jih zahtevamo od res dobrega mila, je blago in čisto ter polepšava polt. Kljub temu, da se močno peni je zelo izdatno in to vsled njegove izredne kvalitete.

Milo ELIDA Favorit

po hiši, kajti ravna se povsem po naukih pokojne babice, ki jo je učila: Dekle, to ti zagvisno povem: devetkrat pometi mi hišo pred. Znal morda bo kateri le priti, pa bi te še našel ležati. Toda kljub večkratnemu pometanju pred dnevom, so dobri ženini le redki, nekateri pa nalašč odlašajo in druge dražijo z izgovorom, češ, moja nevesta še ni zadosti velika. Četudi so velike gostije le bolj redke, vendar se, če je že kje katera, le prerado kaj zgodi. Tako je na neki večji gostiji vse dobro poteklo, le fantje, ki so prišli ponoči voglarit, so skazili splošno veselje. Nekaj časa so veselo rajali, potem pa so se zunaj sprli in si nekoliko prerahljali kosti. Eden je baje nekemu tovarišu privoščil par revolverskih kroglic, zato je pa odnesel domov strto roko, katero je potem pestoval čeli advent. Veliko pozornost vzbujajo tukaj zadnji čas vozniki iz Bosne. — To so pravi Bošnjaki v vseh mogočih oblekah, ki so došli s svojimi mršavimi konjički vozit les iz Javorja na fužine, kojih lastnik je bojda nek tuji podjetnik. Enemu Bošnjaku so se zadnjic splašili konji, vlekli so ga nekaj časa po cesti, nazadnje ga je še eden konjič brenil v glavo, da je moral iskati pomoči v bolnici.

Sv. Jurij ob južni železnici. Tukaj so fantje prav na lep način zaprli cesto v sredini trga ter zahtevali odkupnino za nevesto iz slovite Gračnerjeve hiše v Kranjsicah. Fantje so odkupnino podarili 100 Din za vojni spomenik, 100 Din pa za tamburaški zbor pri Sv. Juriju

ob južni železnici. Novoporočencema želimo obilo blagoslova božjega!

Smarje pri Jelšah. Spimo v zimskem spanju in pripravljamo načrte za spomladansko delo, ki se bode zopet otvorilo z delom na novi cesti Zibika—Belo, ki se namerava do julija potegniti do Zibike ter našim Zibičanom izročiti v promet tako potrebna cesta in prepričati naše stare ljudi, ki pravijo: star sem že in bil sem dober gospodar brez te ceste, naj pa še mlad tako dela, pa tudi ne bo stradali! Okrajni cestni odbor, kateremu načeljuje g. Turk, je stavlil tudi v proračunu postavko za preložitve klanca Petelinjek na Slivnici, ki je jako potrebno delo, katerega vsi prizadeti pozdravljajo. — Delal se bo nov železobetonski most v Sočni vasi pri Hajnšku. Skoraj gotovo je, da pride do zidave postajališča v Lipoglavu, za katero je že gospod ban na osebno posredovanje načelnika Turka tudi v prihodnjem proračunu obljubil podporo.

Zibika. Po vsej Sloveniji in tudi po Hrvatskem čislani govornik in vodja misijonov o. Odilo Hajnšek je vzel te dni slovo od rojakov v Zibiki ter od mnogih svojih prijateljev in častilcev, ker nastopi 5. svečana tega leta svoje drugo potovanje v misijone med Slovenci v Ameriki. Tri do štiri leta želi žrtvovati svoje izredne moči rojakom v Ameriki v duševno korist. Želimo mu srečno pot, bogato misijonsko žetev, po uspelem delu pa srečen povratek.